

Gitarist Segovia: aristocratisch INTIEME KAMERMUZIEK IN (TE) GROTE ZAAL

EEN nietige figuur op het podium van de Grote Zaal van Amsterdams Concertgebouw heeft gisteren een menigte van 2500 toehoorders, die deze ruimte tot de laatste plaats vulden, een avond lang in de ban van zijn spel gehouden: Andrés Segovia, de befaamde gitarist, die vijf jaar geleden hier voor het laatst was opgetreden en ditmaal zonder twijfel weer tal van jongeren voor zijn instrument heeft gewonnen. Er bevond zich ten minste heel wat jeugd onder het publiek, dat ademloos naar de bezonken speeltrant van de thans 67-jarige meester heeft geluisterd.

Men heeft ook nu weer de subtiële nuanceringen van dit verfijnde spel met de grootst mogelijke aandacht ondergaan. Dat moest trouwens ook wel, omdat Segovia's kunst bovenal op een naar binnen gekeerde geestesgesteldheid stoekt, die felle gloed of opzweepende bevoegdheid behoedzaam buitensluit. Vandaar dat men in zijn vertolking van Spaanse dansstukken van een Albeniz en een Turina (die evenals de Uruguayse componist Carlos Pedrell reeds lang niet meer leeft, al wekte het programma een andere indruk) weinig van de hevige vitaliteit bemerkt, die er een wezenlijk bestanddeel van vormen.

Daartegenover staat echter een rijkdom aan minutieuze klankschakeringen en een strelende koestering van een sluis-terende gitaartoon, die Segovia tot een bijzondere verschijning verheffen op het gebied van de intiem mijmerende kamer-muziek. Daar, in de beslotenheid van een kleine ruimte, hoort dit aristocratische spel thuis en kan men de finesse ervan genieten. Voortdurend kwam bij mij dan ook een gevoel van spijt op dat dit recital in deze grote zaal plaats vond, waar de karakteristieke bekloringen ervan niet geheel tot hun recht konden komen.

Het is bij Segovia nooit helemaal duidelijk welke stukken nu oorspronkelijk voor de gitaar geschreven zijn en welke als transcripties moeten gelden. Gisteren bevatte zijn programma oude muziek van de Spanjaarden Narvaez (uit diens van 1538 daterende bundel met werken voor de vihuela — een uitgebreide familie van instrumenten, waarvan ook de gitaar stamt) en Sor, de Fransman de Visée en de Italiaan Frescobaldi, die voor de luit of de gitaar bestemd leken.

Met Bach en Haydn kwamen de problemen aan de orde, want van de eerste bleken delen uit de derde en zesde suite voor cellosolo verklankt te worden en van de tweede o.a. het menuet uit de symfonie nr.96.

Het waren dus bewerkingen, waarmee Segovia deze componisten aan bod liet komen, een merkwaardige gang van zaken, die wél het repertoire voor de gitaar uitbreidt, maar louter artistiek enige vragen onbeantwoord laat.

Tansman was met een meer handige dan opmerkelijke suite „Pour Segovia” vertegenwoordigd, die opvallende geestdrift verwekte dank zij de gedempte kleuren, die hier uit de snaren stroomden.

Geestdrift was er aan het slot overi-

DE gitarist Andrés Segovia zat gisteravond als een nietig figuurtje op het podium van de Grote zaal in Amsterdams Concertgebouw. Maar hij zat er niet eenzaam, want de belangstelling was zo groot dat het publiek niet alleen de gebruikelijke stoelen vulde, maar ook op het podium, tot dicht bij hem, had plaats genomen.

(Eigen foto)

gens in zulk een uitbundige mate dat de avond niet zonder veringsstuk beëindigd kon worden: een deel uit Albeniz' piano-suite España.

LEX VAN DELDEN